

Hoa Phượng Đỏ Năm Xưa

Cung Thị Lan

“Ngày nào anh yêu em, anh đã quen trong cay đắng tuyệt vời

Ngày nào em yêu anh, em đã quen với trời hạnh phúc mới ...”

Giọng ca ngọt ngào quện trong tiếng đàn guitar nhẹ nhàng ngân vang từ quán tạp hóa khiến Ngọc Trang bối rối. Lần nào cũng vậy, hễ nàng thắng xe, kéo tà áo dài trắng ra khỏi yên để đẩy xe vào ngõ hẻm Hà Thanh đến nhà nhỏ Như Loan, giọng hát “Ngày Nào Anh Yêu Em” của chàng trai ngồi trong quán cũng vọng ra, đuổi theo sau lưng. Nàng ước gì con hẻm này không đầy cát lún để nàng có thể đạp nhanh qua khỏi cái quán rồi tiếp tục len lỏi những ngõ ngách vào thẳng nhà nhỏ bạn học cùng lớp. Nhưng ao ước của nàng chỉ là niềm ao ước nên nàng chỉ biết biến nó thành lời than vãn với Như Loan: “Loan ơi! Phải chi con hẻm vào nhà Loan được tráng xi măng thì đỡ! Hôm nào cũng phải đẩy xe trên cát lún Trang mệt quá!”

Nhỏ Như Loan không cho chút thông cảm, “net” nàng ngay: “Dân trong xóm Hà Thanh đi qua lại trên cái hẻm đầy cát này hàng ngày cả chục lần có sao đâu! Nhà người chỉ ghé đến xóm của ta có mấy lần mà đã than thở!”

Sợ nhỏ bạn giận hờn, Ngọc Trang tình thiệt:

“Trang đâu nề hà chuyện đến nhà Loan rủ Loan đi học nhưng tại vì khi đến đầu hẻm nhà Loan, Trang thường bị nghe bài “Ngày Nào Anh Yêu Em” của cái ông trong quán tạp hóa nên Trang ngại đó chứ!”

“Ồ! Cái anh trong quán tạp hóa đầu ngõ nhà Loan đấy hả? Anh ấy ít nói không quan tâm đến ai đâu! Anh thường trầm ngâm và chỉ đàn hát, chứ không để ý đến ai cả. Mà ông hát gì kệ ông chứ mắc mớ gì đến Trang mà Trang ngại?”

“Lần nào ông cũng hát bài “Ngày Nào Anh Yêu Em” khi Trang thắng xe đạp trước quán nhà ông nên Trang mới ngại đó chứ!”

“Ngày nào anh yêu em là câu hát đầu của bản nhạc Mùa Đông của Anh của nhạc sĩ Trần Thiện Thanh chứ đâu phải là bài ‘Ngày Nào Anh Yêu Em’!”

“Trang không cần biết bài hát tên gì! Nghe cái nhạc rên rên rí rí là thấy không muốn nghe rồi! Trang chỉ thấy quái lạ là khi nào Trang ngừng trước quán nhà ông là nghe ông hát câu này!”

“Hoang tưởng quá đi! Đó chỉ là sự trùng hợp thôi mà!”

“Trùng hợp gì mà đến mấy chục lần vậy?”

“Đâu ra mà mấy chục lần? Từ lúc xe của nhỏ Thủy hư, Loan đi với Trang đến giờ đã đến mười ngày đâu!”

“Ừ thì không phải mấy chục lần nhưng lần nào hễ Trang vào hẻm nhà Loan, ngừng xe trước quán nhà ông thì ông cất giọng hát bài hát đó!”

“Chắc ông chỉ biết hát mỗi bài ấy thôi! Có gì đâu mà Trang sợ ông chứ!”

“Không sợ mà ngại!”

“Ngại gì?”

“Ngại lời bài hát có chữ ‘yêu’ ‘trắng trợn’ và linh tính ông có cái gì kỳ lạ nên ông hay nhìn Trang khi hát bài hát đó!”

“Vì sao Trang biết ông nhìn Trang?”

“Có lần Trang bất thần nhìn ông để tìm hiểu vì sao ông này kỳ lạ vậy và Trang thấy ông đang chăm chú nhìn Trang. Lúc đó, bị Trang nhìn lại bất ngờ nên trông ông bối rối lắm!”

Như Loan mỉm cười nói:

“Thôi để Loan “thám hiểm” cho!”

Bởi vì lời hứa của nhỏ Như Loan nên hôm nay Ngọc Trang nôn nóng đến nhà con nhỏ sớm hơn thường lệ. Nhưng vừa đậu trước nhà Như Loan, mẹ của Như Loan nói vọng từ trong nhà ra:

“Ngọc Trang đẩy hả cháu? Con Như Loan đã đi học với con Thu Thủy rồi cháu ạ. Con Thu Thủy vừa được bố cho chiếc xe máy mới nên hai đứa rộn ràng sửa soạn suốt cả trưa hôm nay. Chúng nó nói đi học sớm để ghé nhà cháu cho hay mà cháu lại đến đây. Vậy là lỡ dịp rồi!”

Nghe thế, Ngọc Trang cảm thấy có chút hụt hẫng. Mặc dù phải đạp xe đạp không thuận đường từ chợ Đầm đến xóm Hà Thanh rồi đến nhà Như Loan giữa trời trưa nắng gắt của thành phố biển Nha Trang nhưng nàng cảm thấy đó là một điều thú vị khi hai đứa vừa mới quen thuộc ‘cái cảnh’ cùng nhau tíu tít và trò chuyện trên đường đi đến trường. Bây giờ bỗng nhiên phải đến trường một mình, Ngọc Trang mơ hồ thoáng nghĩ có phải mình sẽ đánh mất cô bạn có mái tóc dài thẳng mượt với khuôn mặt xinh xắn luôn nở nụ cười tươi vui dễ mến?

“Mới thân nhau được hai tuần, nó trở lại đi chung với nhỏ Thu Thủy rồi!”

Buồn bã với ý nghĩ không đâu vào đâu trong đầu, Ngọc Trang đẩy xe ra đầu con hẻm, không còn ngại ngần khi ngang cái quán tạp hóa. Ánh mắt bình thản của nàng lướt vào trong cái quán. Người thanh niên không còn cầm đàn ngồi hát như lúc nãy. Anh đứng trước cửa quán nhìn nàng rồi bước xuống bậc cấp khi nàng đi ngang qua. Bước theo chân nàng, người thanh niên hỏi:

“Như Loan không có ở nhà phải không?”

Ngọc Trang lắc đầu, không trả lời, cúi đầu, đẩy xe tiếp tục bước.

Người thanh niên nói:

“Anh định nói cho bé biết nhưng anh không biết tên bé nên không làm sao gọi bé dừng lại!”

Ngọc Trang vẫn nín thinh, lặng lẽ bước đi.

Người thanh niên vừa bước theo, vừa nói:

“Tại sao không cho anh biết tên?”

Ngọc Trang khựng lại, quay đầu nhìn anh với đôi mắt đầy ngạc nhiên. Người thanh niên nhìn đôi mày cau của nàng, cười nhẹ, nói tiếp:

“Anh hỏi Như Loan bé tên gì, Như Loan nói bé cấm Như Loan cho anh biết tên!”

Ngọc Trang chợt nhớ có lần đã dặn Như Loan không bao giờ cho bất cứ người con trai nào biết tên nàng nên nàng không biết trả lời ra sao, cúi đầu đẩy xe bước nhanh mặc dù con đường ra cổng Hà Thanh không còn cát lún như trong hẻm nữa. Người thanh niên vẫn bước theo nàng, tiếp tục nói:

“Anh tên Nghiêm. Còn bé tên gì?”

Nàng đỏ mặt lắc đầu, nhìn anh với vẻ đắn đo một lúc nàng tảng lờ đưa mắt nhìn tận cổng Hà Thanh nơi một cây phượng cao lớn đang ngự trị với những cành vươn dài đầy những chùm hoa đỏ rực. Người thanh niên chăm chú nhìn nàng rồi lướt mắt hướng theo ánh nhìn của nàng ngắm những giọt nắng trưa sáng lấp lánh trên những chùm phượng đỏ.

Anh nói:

“Không cho anh biết tên vậy cho anh đặt tên để tiện gọi bé nhé! ‘Hạ Đỏ’ vậy nhé! Được không?”

Nàng chợt mỉm cười, gật đầu.

Anh vui vẻ hỏi:

“Vậy Hạ Đỏ có muốn anh tặng một chùm hoa phượng kia không?”

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía cây phượng, dịu dàng đáp: “Dạ có!”

Nàng vừa dứt lời, anh nhanh chân bước đến gốc cây phượng, ngược mắt nhìn những nhánh cây vươn xa với những chùm hoa đỏ rực. Rồi anh vít một cành thấp, ngắt một chùm đến trao cho nàng. Ngọc Trang chớp mắt cảm động, lí nhí nói cảm ơn rồi đặt chùm hoa trước chiếc giỏ xe đạp mini và vội vàng đạp xe đi.

Lên đến đường Quốc Lộ số Một, nàng mới bình tĩnh nhớ lại những gì vừa xảy ra. Nàng không hiểu sao nàng lại nhận chùm hoa từ bàn tay của người thanh niên xa lạ. Nhưng rồi mắt nàng cay cay và nàng quyết định đạp xe về nhà cất chùm phượng trước khi đi học.

Đến lớp trễ nên Ngọc Trang không thể theo ý muốn kể cho Như Loan những gì vừa xảy ra. Sau tiết học, nàng đổi ý quyết định giữ kín chuyện này. Tan học, nhỏ Như Loan khá hào hứng với chiếc xe máy mới của nhỏ Thu Thủy nên chỉ nhẩn với nàng một câu ngắn gọn trước khi bước nhanh đi:

“Trang ơi! Thu Thủy được ba mẹ mua cho xe máy. Nó ở gần nhà Loan ghé nhà đón Loan đi học tiện hơn Ngọc Trang nên Ngọc Trang không phải đi ngược đường đến nhà đón Loan nữa nhé!”

Ngọc Trang gật đầu:

“Vây từ nay Thủy và Loan lại đi học chung với nhau như trước mà lại đi với nhau bằng xe máy chứ không đi xe đạp, thích quá rồi! Chỉ có mỗi mình Trang đi một mình đến trường như cũ...”

Giọng nàng pha chút hờn dỗi bởi nàng cảm thấy sẽ mất nhỏ bạn mà nàng ưa thích sau bốn năm học đệ nhất cấp. Cũng từ đó Trang không còn lý do gì đến nhà Như Loan nữa. Mỗi lần gặp nhau trong lớp, Như Loan chỉ đề cập đến chuyện học, chuyện trả bài và những câu hỏi vấn đáp của các bài kiểm tra khiến Trang không bao giờ có cơ hội hỏi thăm Loan về Nghiêm.

Sau ba tháng hè, Như Loan và Ngọc Trang chia tay vì hai đứa không học chung ban trong lớp Đệ Tam. Như Loan chọn ban Sinh Hóa trong khi Ngọc Trang chọn ban Văn Chương. Khi hai đứa lên lỏi qua những hàng dương trong trường nữ trung học Nha Trang để đến phòng học của lớp mình, Như Loan bỗng dừng lại, nắm tay Ngọc Trang, nói:

“Ô, Như Loan quên kể cho Ngọc Trang nghe chuyện này! Ngọc Trang có còn nhớ anh chàng ở quán tạp hóa đầu hẻm nhà của Như Loan không?”

Ngọc Trang gật đầu:

“Có chứ!”

“Biết sao không! Anh ấy tên là Nghiêm. Anh Nghiêm nói với Như Loan là ảnh thích Ngọc Trang lắm!”

“Ủa? Thật vậy sao?”

“Thật chứ!”

“Mà ảnh nói điều này với Như Loan lúc nào?”

“Lúc tụi mình vừa nghỉ hè! Hôm đó, Như Loan ra quán mua đồ cho mẹ, thấy ảnh chào hỏi vồn vã, Như Loan đánh bạo hỏi ảnh vì sao ảnh hay hát bài Mùa Đông Của Anh khi Ngọc Trang đi ngang quán ảnh, ảnh nói vì ảnh thích Ngọc Trang.”

Nàng hồi hộp nhưng cố giữ vẻ thản nhiên hỏi lại:

“Rồi sao nữa? Bây giờ ảnh còn hát bài ấy không?”

“Lúc đó Loan tính hỏi ảnh muốn Loan làm chim xanh không nhưng hôm sau ra quán mua đồ không thấy ảnh nữa! Ảnh đi đâu mất tiêu mất tích suốt mùa hè. Loan không thấy ảnh mà Loan không dám hỏi mẹ của ảnh sợ mẹ ảnh nghĩ Loan có tình ý với ảnh thì khổ.”

Ngọc Trang nghĩ đến khuôn mặt đẹp thư sinh và thân hình cao ráo điển trai của Nghiêm, gật đầu thông cảm với bạn:

“Đúng rồi! Ai mà hỏi chuyện riêng tư của mấy anh con trai để bị người lớn hiểu lầm chứ!”

Như Loan nghiêng đầu, chăm chú nhìn Ngọc Trang:

“Nhưng mà nghe anh chàng đẹp trai thích mình có vui không?”

Ngọc Trang cười nhẹ, khòá lấp:

“Vui hay không thì có được gì đâu! Mùa hè đã qua rồi đó Như Loan! Sang năm tụi mình lên đệ nhị cấp phải dồn thời gian cho việc học mới mong đậu Tú Tài được!”

Đến trước phòng học của mình, Như Loan dừng lại chép miệng nói với Ngọc Trang:

“Không ngờ sau bốn năm học chung bây giờ tụi mình lại học hai lớp khác nhau”

Ngọc Trang lẩm bẩm theo:

“Cứ mỗi lần mùa hè trôi qua, mọi thứ lại thay đổi!”

Vào lớp học của mình, giữa nhóm bạn mới Trang cảm thấy lạc lõng vì không xác định chỗ ngồi nào thích hợp cho mình. Đến cuối lớp Trang ngồi đại nơi góc bàn cạnh cửa sổ. “Chỗ ngồi tạm thời thế nào cũng bị thay đổi bởi những yêu cầu của lớp hay thầy cô mà!” Nàng nghĩ thế trong lúc ngơ ngác nhìn xung quanh. Lớp hơn bốn mươi đứa con gái trong đồng phục áo dài trắng trông rất ngoan hiền! Nàng nghĩ “Trong số những cô bạn này sẽ là bạn cùng ban Dân văn chương với nàng trong ba năm liền. Suốt ba lớp Đệ Tam, Đệ Nhị và Đệ Nhất thế nào nàng cũng sẽ tìm một nhỏ bạn thân tâm đắc với mình. Những đứa bạn cùng lớp với Ngọc Trang cũng đang ngơ ngác chẳng khác gì nàng. Một vài cô bé chống cằm mơ màng nhìn ngoài cửa sổ chẳng quan tâm đến những tiếng nói ồn ào của lớp trong lúc chờ cô giáo hay thầy giáo đến khiến Ngọc Trang cười thầm “Dân văn chương có khác! Lúc nào cũng mơ mộng! Mình vào đúng nơi rồi!” Dõi theo ánh nhìn của bạn ngồi cạnh, Ngọc Trang mơ màng nhìn ánh nắng nhạt trên chùm dương sát khung cửa kính. Những tia nắng cuối hè vẫn còn đọng lại trong sự luyến tiếc của những cô gái trong những chiếc áo dài trắng tinh.

Thực sự, Ngọc Trang không luyến tiếc mùa hè rực rỡ vừa trôi qua. Nàng chỉ nghĩ miên man đến lời Như Loan vừa nói với nàng. Nàng nghĩ đến Nghiêm. Nàng nhớ ánh nắng sáng lòa và chùm phượng đỏ của Nghiêm tặng. Nàng còn nhớ đôi tay run run của chàng kèm với đôi mắt u buồn uẩn khúc. Tột cùng nhất, nàng nhớ đôi tay đón nhận ân cần của mình, và sự thốn thức kèm theo hoang mang. Nàng chợt hiểu vì sao nàng nhận tên Hạ Đỏ và chùm hoa phượng của Nghiêm một cách dễ dàng và nhanh chóng. Trong tiềm thức của nàng, màu đỏ của hoa phượng và mùa hè luôn luôn là màu chia tay vĩnh cửu của tuổi học sinh, của sự xa cách không bao giờ có thể hội ngộ. Sự lặp lại một cách trùng hợp đã vô tình gợi cho Ngọc Trang nhớ lại những gì xảy ra trong những tháng ngày nàng học trong trường tiểu học...

Lúc ấy, những đứa bạn trong xóm, phần lớn là học sinh của trường nam tiểu học và nữ tiểu học Nha Trang trong độ tuổi tám đến mười hai thường tụ tập trước hiên của căn nhà sát cạnh nhà nàng để chia nhau những thành phẩm mà bọn con trai ki côp được. Có lúc cả bọn có những trái keo, có lúc có trái trứng cá, có lúc có trái hoa điệp, có lúc là trái me, trái tra hay những quả bàng. Thăng Hoàng, con trai của o Vân và chú Tường ở sát cạnh nhà Ngọc Trang, luôn là thằng đầu têu của đám. Mỗi buổi trưa, sau khi đi học về, cơm nước xong, chờ những người lớn trong xóm chìm trong giấc ngủ trưa, Thăng Hoàng thường rủ mấy đứa con trai lũng các loại cây từ trường nam tiểu học, đến trường nữ tiểu học đến sân Vận Động Nha Trang đến tận đình Phương Câu nơi dãy nhà cho thuê của bà Cửu Độ để khèo hái rồi đem về chia cho cả bọn. Những ngày hè, không phải đến trường, những trái cây ven đường thu góp từ bọn con trai được chia phần cho bọn nhỏ trong xóm nhiều hơn. Ngồi ngoàm với những loại trái cây “không có bán ở chợ” xong, cả bọn rủ nhau chơi lò cò, nhảy dây, ô làng hay đá gà bằng nhụy của những cánh hoa phượng. Sau mỗi mùa hè, cây phượng xum xuê hoa đỏ trước nhà Thăng Hoàng thường xơ xác tiêu điều vì trò chơi đá gà của bọn con nít trong xóm.

Đến khi thằng Hoàng được vào lớp Đệ Thất của trường Võ Tánh, nó bỏ cái tật đi khèo cây hái trái và tuyệt đối không cho ai phá cây hoa phượng trước nhà nó nữa. Vào trung học, thằng Hoàng trở nên ít nói đến lạ lùng. Ngọc Trang không còn dịp đến nhà nó để ngồi trên bậc tam cấp trước nhà tụ tập với những đứa trong xóm nữa. Cho đến năm sau, khi Ngọc Trang đậu vào trường nữ trung học Nha Trang, Hoàng thò đầu vào cổng nhà Ngọc Trang, gọi nàng sang nhà rồi tặng cho nàng chùm hoa phượng đỏ. Ngọc Trang vui mừng nhận chùm hoa như vừa được báu vật. Ngồi trước bậc thềm nhà Hoàng, nàng xé ngay một cánh hoa rồi tỉ mỉ tước từng lớp mịn trong búp nụ dán vào ngón tay để tưởng tượng như bàn tay mình vừa được sơn đỏ. Đây là cách mà trước đây chị Ti Chi(chị gái của Hoàng) bày cho Ti Em(em gái Hoàng) Ngọc Trang và bọn con gái khi cả bọn được chia những đóa hoa phượng đỏ.

Hoàng có vẻ thảng thốt khi nhìn Trang xé những cánh phượng nhưng im lặng chăm chú nhìn nàng. Ngọc Trang không để ý về bất mãn của thằng Hoàng, nàng say mê ngắm thành quả của những ngón tay đỏ mà nàng vừa dán xong. Thình lình tiếng nói của o Vân làm Ngọc Trang giật mình quay ra sau lưng. Nàng sửng sốt nhìn o Vân không chớp mắt. O Vân như một nàng tiên trong chiếc áo dài cổ thuyền màu huyết dụ đứng giữa cửa ra vào. Dáng sang trọng và trang phục thanh lịch của o khác hẳn vẻ khòm cong ồm o và bộ đồ nhàu nhèo của Ti Chi người đang ngھĩnh đầu lắng nghe o dặn dò trước khi o ra khỏi nhà. Khi chiếc giày cao gót của o nhẹ nhàng xuống bậc tam cấp ngang

qua chỗ Ngọc Trang ngồi, o nhón miệng cười như nữ hoàng duyên dáng trao tặng những nụ cười lịch sự và thân thiện dành cho quần thần trên con đường nàng đi qua. O nói:

“Trang tới chơi đó hả? Răng không đưa Trang vào nhà mà để ngồi đây chi rứa Hoàng? Ba thời cơm xong rồi! Nói Trang vào nhà đi! Ngồi ngoài ni muỗi cắn chết!”

Dứt lời, o Vân bước xuống bậc cấp cuối cùng và đi thẳng đến chiếc xe Jeep đang chờ đến. Mùi nước hoa thoang thoang dễ chịu vương vất từ tà áo dài của o khiến Ngọc Trang ngây ngất. Nàng đoán những người trong chiếc xe Jeep đón o cũng ngây ngất không kém chi nàng. Đối với Ngọc Trang, o Vân là một thần tượng về mỹ thuật. Là mẹ bốn con nhưng thân hình và trang phục của o Vân không người đàn bà nào trong xóm sánh bằng. Ngọc Trang mê những ngón tay sơn đỏ trên bàn tay búp măng trắng mượt của o nên mỗi khi có hoa phượng là Ngọc Trang biến chúng thành những lớp sơn đỏ cho những móng tay của nàng. Hí hửng với mười ngón tay “được sơn đỏ” bằng những lớp lụa của búp hoa phượng, Ngọc Trang định vào nhà khoe với Ti Chị và Ti Em, nàng chợt khựng lại vì cái pho tượng nghiêm trang và buồn bã cạnh cái tủ kính đựng quần áo ở góc nhà. Chú Tường ngồi im lặng với khuôn mặt thất thần khiến Ngọc Trang không biết mở lời chào như thế nào cho phải. Nhìn sang Hoàng cầu cứu, nàng thấy một khuôn mặt lạnh băng như đông đá. Còn Ti Chị và Ti Em không có sinh khí vui tươi như thường ngày! Ngay cả thằng Su liến thoắng hay nói nhất nhà cũng im lặng ngồi ủ rũ trong một góc nhà. Bầu không khí nặng nề đã khiến cho Ngọc Trang linh tính có chuyện tranh cãi gì đó vừa xảy ra. Nàng nhớ đến những lời qua tiếng lại của o Vân và chú Tường trong suốt một năm gần đây từ căn nhà của Hoàng và nàng chợt hiểu vì sao thằng Hoàng không cho những đứa trong xóm chơi đùa trước nhà nó như trước nữa.

Vài hôm sau, cả xóm Phương Câu bàng hoàng với tin chú Tường tự tử. Chôn cất chú xong, gia đình Hoàng dọn khỏi căn nhà thuê. Mọi người ra đi không một lời từ giã. Người trong xóm đồn o Vân có thai với một ông Mỹ làm cùng sở nên o đòi li dị với chú Tường. Và đó là nguyên nhân dẫn đến cái chết của chú Tường. Ngọc Trang không biết thực hư như thế nào nhưng mỗi lần nhìn những chùm hoa phượng trước căn nhà thuê của chú Tường và o Vân, nàng luôn luôn nghĩ đến sự chia ly, một sự chia ly bất ngờ, không hẹn trước. Bây giờ Nghiêm cũng thế, chùm hoa phượng mà chàng tặng cho nàng đã báo trước một cuộc chia ly ngay ngày đầu tiên gặp gỡ. Một cuộc chia ly không bao giờ có ngày trở lại.

Sau biến cố tháng tư năm 1975, Ngọc Trang theo gia đình chồng sang Mỹ. Bận rộn với công việc làm ăn sinh sống và nuôi con, nàng cắt đứt mọi liên lạc với bạn bè thời thơ ấu cũng như thời học sinh. Nhờ những cuộc hội ngộ của trường Nữ trung học Nha Trang, và sự kết nối toàn cầu của Internet, Yahoo, Gmail và Facebook, Ngọc Trang được hội ngộ cùng các bạn trong khối lớp 12 (tương đương đệ nhất cấp trước 1975) tại Nha Trang. Mừng không kể xiết khi nàng gặp lại Như Loan, Thu Thủy và hầu hết các bạn trong ban Văn Chương, Sinh Hóa và cả ban Toán. Sau khi ăn uống, tâm tình, cả bọn rủ nhau hát karaoke. Mọi người thay phiên hát những ca khúc vui nhộn mà bọn con gái thường hát thời trước 1975 như “Hạ Vàng Biển Xanh”, “Những Nụ Tình Xanh”, “Yêu Em Bằng Nguyên Trái Tim”, “Thà Như Giọt Mưa”. “Mal”...Hò hét xướng ca một lúc, Thu Thủy chọc:

“Bây giờ Ngọc Trang hát một bài đi chứ!”

Ngọc Trang lắc đầu:

“Ở Mỹ cày suốt ngày có thì giờ đâu mà hát với hò!”

Vài đứa bạn nhao nhao:

“Bảo đảm con nhỏ này mà hát thì hát nhạc vui chứ không hát nhạc bolero đâu!”

“Ừ nó thường chê loại nhạc rền rĩ là cải lương mà!”

Ngọc Trang đáp:

“Ấy vậy mà suốt mấy chục năm ta vẫn thuộc lời bài Mùa Đông của Anh đó! Tìm số bài hát ‘Mùa đông của Anh’ đi ta hát cho tụi mi nghe!”

Cả bọn nhao nhao tìm số bấm và Ngọc Trang hát toàn bài không vấp

Như Loan đến cạnh nàng nói nhỏ:

“Như Loan biết tại sao Ngọc Trang thuộc bài hát này rồi! Do nghe anh Nghiêm hát nhiều lần phải không?”

Ngọc Trang gật đầu:

“Đúng vậy Như Loan! Nhờ anh Nghiêm mà Trang biết bài hát này! Bây giờ Như Loan vẫn còn ở trong hẻm Hà Thanh đó chứ?”

Như Loan lắc đầu:

“Không Loan lấy chồng nên ở nhà chồng chỉ có ba mẹ Loan vẫn còn ở đó!”

“Vậy nhà anh Nghiêm có còn ở đó không? Anh Nghiêm có về đó không?”

“Không Ngọc Trang ơi! Hồi đó, Loan nghĩ anh Nghiêm vào Sài Gòn học mà không phải vậy. Anh rút tú tài nên đi lính sau đó tử trận Ngọc Trang à! Sau này mẹ ảnh kể cho Loan nghe như vậy.”

Ngọc Trang lặng người. Chùm hoa phượng đỏ năm nào chợt chờn vờn trong tâm trí của nàng. Nàng nói với Như Loan bằng giọng trầm buồn:

“Màu đỏ của hoa phượng là màu chia ly đó Như Loan.”

Như Loan ngơ ngác không hiểu vì sao Ngọc Trang đề cập chuyện không ăn nhập với tin sốc mà nàng vừa loan báo. Ngọc Trang có vẻ chăm chú lắng nghe giọng ngân cao của một đứa bạn đang hát:

“Màu hoa phượng thắm như máu con tim, mỗi lần hè thêm kỷ niệm, người xưa biết đâu mà tìm... ”.

Như Loan phỏng đoán là Ngọc Trang đang chú tâm nghe hát nhiều hơn để ý điều nàng thổ lộ. Nàng đoán chuyện Nghiêm tử trận xảy ra khá lâu rồi và người đã khuất chỉ là một bóng mờ trong quá khứ của Ngọc Trang. Nàng không biết Ngọc Trang đang nói trong đầu rằng “Màu đỏ của hoa phượng thật sự là màu máu của tim. Màu chia ly và vĩnh biệt!” Những cánh hoa phượng tươi tắn ngày xưa bây giờ chỉ còn là những xác hoa đỏ tươi tả tơi trong tâm trí của Ngọc Trang.

Cung Thị Lan